

“I have heard that for mortals,
the feeling of falling in love is very like the feeling of fear.
Your heart beats fast. Your senses are heightened.
You grow light-headed, maybe even dizzy.”

“ได้ยินมาว่าสำหรับมนุษย์แล้ว
ความรู้สึกของการตกหลุมรักช่างคล้ายกับความรู้สึกหวาดกลัว
หัวใจจะเต้นแรง ประสาทสัมผัสตื่นตัว
ศีรษะก็วิงเวียนจนอาจถึงขั้นหน้ามืด”

—ฮอลลี แบล็ก

words

words without boundaries

ราชันเจ้าอูบาย The Wicked King

ฮอลลี แบล็ก
เขียน

ธนพร ศิริยุเสศประเสริฐ
แปล

ฉันยังจำตอนที่ซัดตัวอ่านหนังสืออยู่บนหนึ่งในเก้าอี้เหล่านั้นได้
ระหว่างที่แผนการดูเดือดถูกคิดค้นขึ้นข้างกาย
- ฮอลลี แบล็ก

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับกลับสู่อาณาจักรเอลเฟม ในภาคต่อสุดตราตรึงของ *เจ้าชายผู้เหี้ยมโหด* ที่ทุกคนรอคอย พร้อมต้อนรับการเริ่มต้นรัชสมัยของ *ราชันเจ้าอุบาย* มหาราชองค์ใหม่ผู้โหดเหี้ยมทว่าน่าหลงใหลไม่มีใครเกิน

เรื่องราวบทนี้กำลังจะพาคุณไปพบฉากตอนอันแสนท้าทายและบีบคั้น หัวใจยิ่งกว่าเก่า เมื่อจุด เด็กสาวผู้เพิ่งได้สิ่งที่ใจปรารถนามาครอง ได้เรียนรู้ว่าการรักษาสิ่งนั้นไว้กลับช่างยากเย็น...ไม่ว่าสิ่งนั้นคืออำนาจ หรือคือหัวใจตัวเอง

การรักษาอำนาจเอาไว้ในมือเป็นเรื่องยากเย็น เมื่อภัยจากทั้งภายนอก และภายในกำลังทำให้มันสั่นคลอน

จุดเพิ่งพบที่ทางของตนในดินแดนแพร่และลัมรส์อำนาจอันหอมหวาน มาได้เพียงห้าเดือน ในฐานะมือที่คอยชักใยอยู่เบื้องหลังบัลลังก์ ทว่าข้าราชสำนักยังคงกลางแฉ่งในบทบาทของเธอและมหาราชองค์ใหม่ อีกทั้งศัตรูก็กำลังจับจ้องทำลายบัลลังก์ และผู้ทรยศก็ปะปนอยู่ในหมู่คนที่เธอไว้ใจ...ท่ามกลางเกมการเมืองที่ทวีความซับซ้อน จุดจะครองอำนาจนี้ไปได้อีกนานแค่ไหนก่อนทุกสิ่งจะถูกช่วงชิงไปจนหมดสิ้น...

การควบคุมหัวใจให้ได้ก็ยากลำบากไม่แพ้กัน เมื่อมันกำลังต้องสั่นไหว เพราะใครบางคน

ในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่ความเป็นศัตรูแปรเปลี่ยนเป็นพันธมิตรที่มีผลประโยชน์ร่วมกันในการปกครองเอลเฟม คาร์เดนได้กลายเป็นผู้ที่จุดไม่อาจไว้ใจทว่าก็ไม่อาจห้ามใจไม่ให้ตกหลุมรัก ยิ่งใกล้ชิดกันมากเท่าไรความรู้สึกที่เธอพยายามปฏิเสธก็ยิ่งก่อตัวจนเกินต้านทาน แต่ท่ามกลางสมรภูมิแห่งเกมอำนาจ สิ่งที่พวกเขาจะมอบให้กันได้มีเพียงคำสั่งและ

กลอุบาย หาใช้ความรักความเชื่อใจ...แล้วคำอุบายนี้ต้องแยบยลแค่ไหน
จึงจะลวงหลอกหัวใจได้อย่างสมบูรณ์...

พลาดเพียงก้าวเดียว อำนาจก็จะสูญสลาย และหัวใจก็จะโดนทำลาย
ไม่เหลือชิ้นดี

เรื่องราวบทนี้จึงเต็มไปด้วยฉากตอนอันแสนท้าทายและบีบคั้นหัวใจ
เพราะไม่ว่าจะเป็นอำนาจหรือหัวใจ การพยายามรักษาสิ่งที่ได้มานั้นอาจยากเย็น
ยิ่งกว่าการทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มันมาครอบครอง

แต่เรื่องราวนี้จะดำเนินต่อไปอย่างไร คงมีเพียงคุณที่ต้องร่วมหาคำตอบ
ไปพร้อมจุดและราชนเจ้าอุบาย

\\ords

คำนำผู้แปล

เมื่อเด็กสาวเติบโตขึ้น เนื้อเรื่องในนิทานก็ยิ่งเข้มข้นขึ้น

จากเด็กสาวที่เฝ้าไฟผ่นถึงการเป็นอัศวิน จูตมุ่งสู่การเป็นสายลับ และก้าวขึ้นเป็นราชินีแห่งราชสำนักเงา ในที่สุด เธอก็พบที่ทางของตัวเอง ในดินแดนแฟร์อย่างที่ไม่ฝันไว้ อาจเรียกได้ว่าเกินฝัน เพราะตำแหน่งที่เธอได้มานั้นคือการเป็นผู้ช่วยให้มหาราชองค์ใหม่ได้ขึ้นครองบัลลังก์ภายใต้การควบคุมของเธอ

จากเด็กสาวที่ต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อเอาตัวรอดในดินแดนแฟร์ ต่อสู้กับคู่ปรับในห้องเรียนเพื่อปกป้องตัวเองและพี่สาว ตอนนี้เธอก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในเกมการเมืองอันเข้มข้นของราชสำนัก เกมที่เต็มไปด้วยอุบาย และเล่ห์กลจนยากจะไว้วางใจใคร...แม้แต่ตัวเอง

ที่ทางของจูตคือช่างแท่นบัลลังก์ ตำแหน่งที่มาพร้อมอำนาจ อำนาจที่ต้องแลกมาด้วยการเสียสละหลายสิ่งหลายอย่าง แต่การได้อำนำนั้นมาไว้ในกำมือจะทำให้ทุกอย่างง่ายดายขึ้นจริงหรือ ในเมื่อการชั่งชั่งอำนาจกับการรักษามันเอาไว้อาจเป็นคนละเรื่องกันเลย

ธนพร ธีรฤทธิประเสริฐ

แต่เคลลี ลิงก์ หนึ่งในชาวเงือก

ป่าดัดได้

พระราชวัง
แห่งโอเลเฟม

ป่าน้ำนม

อินสไมร์

ทะเลสาบนน้ำกา

ดกนาสน์
ของแม่อีก

แผนที่นมู่เกาะผ่นแปร แห่งเอลเฟม

คณาส่น่าองลือก

อินสมวัวร์

นอดอง
แห่งการลิมเลือน

ตลาดแมนเดรค

อินสวิล

นอแห่งความว่างเปล่า

แดนบาดาล

เล่มที่หนึ่ง

“แจ้งเขาไป ‘ว่าข้าไม่อาจยอมรับ
ความโศกชั่วร้ายของเขา
ในฐานะคู่ศัตรูข้าขอพลี
ทั้งชีวี บำร้องทำให้สู้กัน
อีกสิทธิน้ำจันทน์หากข้าได้จับจอง
เขาอย่าหมายครองบัลลังก์อยู่อย่างฝัน
จักกระชากลงมาด้วยแรงทัณฑ์
นามราชันมิคู่ควรกับเขาเลย”

- ไมเคิล เดเรย์ตัน
“นิมฟ์เดีย”

จุด ยกดาบฝึกอันหนักอึ้งขึ้น ขยับตั้งท่าแรก - เตรียมพร้อม

จงฝึกให้ชินกับน้ำหนักของดาบ แม่ตอกเคยบอกเธอ เจ้าจะต้อง
แข็งแกร่งพอจะฟาดฟัน ฟาดฟัน และฟาดฟันซ้ำๆ โดยไม่เหน็ดเหนื่อย
บทเรียนแรกคือการฝึกฝนตนให้แข็งแกร่งถึงเพียงนั้น

มันจะรวดเร็ว แต่ความเจ็บปวดจะทำให้เจ้าแข็งแกร่ง

เธอยืนเท้าปักหลักบนผืนหญ้า สายลมพัดเส้นผมปลิวสยายขณะ
ขยับเปลี่ยนท่วงท่า ท่าแรก ตั้งดาบไว้ข้างหน้า เอียงไปด้านหนึ่ง คอยปกป้อง
ร่างกายไว้ ท่าที่สอง ยกปลายด้ามขึ้นสูง ราวกับใบดาบเป็นเขาสัตว์ที่งอกจาก
ศิระระ ท่าที่สาม ลดดาบลงให้อยู่บริเวณสะโพกแล้วแสวงผอนดาบเบื้องหน้า
ในท่วงท่าสบายๆ จากนั้นก็ท่าที่สี่ ยกดาบขึ้นอีกครั้ง ให้สูงระดับไหล่
แต่ละท่าสามารถพลิกแพลงเป็นการฟาดฟันหรือการป้องกันได้อย่างง่ายดาย
การต่อสู้คือหมากรุก ต้องคาดเดาการเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้ามและตอบโต้
ก่อนจะถูกโจมตี

แต่เป็นหมากรุกที่เล่นด้วยร่างกายทุกส่วน เป็นหมากรุกที่ทำให้เธอ
บอบช้ำ อ่อนล้า และขุ่นเคืองโลกทั้งใบ รวมทั้งขุ่นเคืองตัวเธอเองด้วย

หรือบางทีอาจเหมือนการขี่จักรยานเสียมากกว่า ย้อนกลับไปตอน

หัดขี่จักรยานในโลกมนุษย์ เธอล้มลงหลายต่อหลายครั้ง หัวเข่าเต็มไปด้วยสะเก็ดแผลจนแม้แต่คิดว่าอาจกลายเป็นรอยแผลเป็น แต่จุดกลับถอยดลื้อเสริมออกและไม่ยอมซื้ออย่างระมัดระวังบนทางเท้าแบบแหริน เธอต้องการปั่นบนถนนอย่างรวดเร็วเหมือนวีวี ถ้าทำแบบนั้นแล้วจะโดนเศษกรวดฝังเข้าไปในเนื้อหนังบ้าง ก็เอาเถอะ ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอจะให้พ่อใช้แหวนคิบบันออกตอนกลางคืน

บางครั้งจุดก็โหยหาจักรยานของตัวเอง แต่ไม่มีจักรยานสักคันในดินแดนแหริน เธอกลับมีคางคกยักษ์กับม้าแคระสี่เขี้ยวตัวผอมและม้าแหวดาดุดันร่างเพรียวบางเหมือนเงาแทน

และเธอก็มีอาวุธ

และฆาตกรที่ฆ่าพ่อแม่ของเธอ ซึ่งตอนนี้กลายเป็นพ่อบุญธรรมของเธอด้วย เขาคือแมตต์ดอก แม่ทัพแห่งองค์มหาราชัน ผู้ต้องการสอนวิธีขี่พาหนะให้เร็วเกินขีดจำกัดและวิธีต่อสู้จนตัวตายแก่เธอ ไม่ว่าเธอจะเหวี่ยงดาบใส่เขาแรงแค่ไหน เขาก็เพียงหัวเราะชอบใจ เขาชอบความโกรธของเธอ เบลวไฟ เขาเรียกมันแบบนั้น

จุดชอบตอนที่ตัวเองโกรธเช่นกัน ความโกรธดีกว่าความกลัว ดีกว่าการจำได้ว่าตัวเองเป็นมนุษย์ท่ามกลางเหล่าสัตว์ประหลาด ไม่มีใครหิบบิ้นทางเลือกให้เธอติดล้อเสริมอีกต่อไป

อีกฟากของทุ่งหญ้า แมตต์ดอกกำลังชี้แนะกระบวนท่าต่างๆ ให้แหริน แหรินกำลังเรียนวิชาดาบเหมือนกัน แม้ว่าเธอจะมีปัญหาต่างจากจุด กระบวนท่าของแหรินสมบูรณ์แบบกว่า แต่เธอเกลียดการซ้อมประดาบ เธอมักใช้ท่าป้องกันที่ชัดเจนคู่กับท่าจู่โจมที่ชัดเจน ดังนั้นจึงเป็นเรื่องง่ายที่จะหลอกล่อให้เธอเคลื่อนไหวตามลำดับกระบวนท่า จากนั้นก็จู่โจมทำลายรูปแบบกระบวนท่าเพื่อทำแต้ม แต่ทุกครั้งที่เกิดเรื่องแบบนั้น แหรินจะคลุ้มคลั่ง ราวกับจุดกำลังเต้นรำผิดจังหวะมากกว่ากำลังเอาชนะ

“มานี่สิ” แมตต์ดอกร้องเรียกจุดจากอีกฟากของทุ่งหญ้าสีเงินอันกว้างใหญ่ไพศาล

เธอเดินเข้าไปหาเขา พาดดาบไว้บนบ่า ดวงอาทิตย์เพิ่งเริ่มคล้อยต่ำ

แต่เหล่าญาติเป็นสิ่งที่ชีวิตยามสนธยา และนี่ก็ยังไม่นับว่าถึงครึ่งวันของพวกเขา ด้วยซ้ำ ท้องฟ้าเป็นริ้วสีทองแดงสลับลีทอง เธอสูดลมหายใจลึกเอากลิ่นใบสนเข้าปอด ช่วงขณะหนึ่ง เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเพียงเด็กน้อยที่กำลังหัดเล่นกีฬาชนิดใหม่

“มาซ้อมประดาบกัณห่อน้อย” เขาบอกเมื่อจุดเดินเข้าไปใกล้ “เจ้าทั้งสอง จงสู้กับก๊อบลินเรดแคปแ่ๆ ตอนนี้” แทรินพิงตัวกับดาบของตน ปลายดาบบักลงไปในดิน เธอไม่ควรถือมันแบบนั้น – มันไม่ดีกับใบดาบ – แต่แมต็อกก็ไม่ได้หวังดิงอะไร

“อำนาจ” เขาเอ่ย “อำนาจคือความสามารถในการได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ อำนาจคือความสามารถในการเป็นผู้ตัดสินใจ แล้วทำอย่างไรเราจึงจะได้อำนาจมา”

จุดขยับไปยืนข้างฝาแฝด เห็นได้ชัดว่าแมต็อกคาดหวังคำตอบ แต่ก็เห็นได้ชัดเช่นกันว่าเขาคาดหวังคำตอบที่ผิด “ด้วยการฝึกสู้ให้ซ้ำสองหรือ” เธอพูดออกไปเพื่อได้พูดอะไรสักอย่าง

เมื่อแมต็อกส่งยิ้มให้ เธอก็เห็นปลายแหลมของฟันเขี้ยวคู่ล่างที่ยาวกว่าฟันซี่อื่นๆ เขายิ้มเธอ แล้วเธอก็รู้สึกถึงคมเล็บแหลมเหมือนกรงเล็บสัตว์ลากผ่านหนังศีรษะ แล้วเขาเกินกว่าจะเจ็บ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยัง้าเตือนถึงสิ่งที่เขาเป็น “เราได้อำนาจด้วยการคว่ำมันมา”

เขาชี้ไปยังเนินเขาเตี้ยๆ ที่มีไม้หนามต้นหนึ่งงอกขึ้นมา “สำหรับบทเรียนต่อไปเราจะมาเล่นเกมกัน เนินเขานั้นเป็นของข้า เอาสี รับมันไป”

แทรินเดินตรงไปยังเนินเขาอย่างเชื่อฟังโดยมีจุดตามหลัง แมต็อกตามไปด้วยความเร็วพอๆ กันพลางฉีกยิ้มกว้างเห็นฟัน

“แล้วอย่างไรต่อ” แทรินถามโดยไม่ได้ดูตื่นเต้นเป็นพิเศษ

แมต็อกลองเลยไปไกลราวกับกำลังไตร่ตรองและโยนกฎทั้งหลายทิ้ง “ทีนี้ก็จะป้องกันการโจมตี”

“เดี๋ยวก่อน อะไรวะ” จูตถาม “จากท่านนะหรือ”

“นี่มันเกมกลยุทธ์หรือการซ้อมประดาบกัณห่อน” แทรินถามพลางโน้มหน้า แมต็อกลุกขึ้นไปแตะปลายดาบแทริน เขยคางขึ้นจนกระทั่งเธอจ้อง

เข้าไปในนัยน์ตาแมวลีทองของเขา “การซ่อมประดาบจะเป็นสิ่งใดไปได้ หากไม่ใช่เกมกลยุทธ์ที่ประชันอย่างรวดเร็ว” เขาบอกด้วยน้ำเสียงจริงจังอย่างยิ่ง “จงหารือกับน้องสาวเจ้า เมื่อตะวันตกล้อยถึงลำดับของต้นไม้ นั้นข้าจะกลับมาทวงหนี้เขา ล้มข้าให้ได้แม้เพียงครั้งเดียวแล้วเจ้าทั้งสองจะเป็นฝ่ายชนะ”

จากนั้นเขาก็จากไปยังซากหมูไม้ที่อยู่ห่างออกไป แทร็นนั่งลงบนพื้นหญ้า

“ฉันไม่อยากเล่นเลย” เธอบอก

“มันก็แค่เกมน่า” จูตเตือนอย่างกระวนกระวาย

แทร็นมองเธอเนิ่นนาน – แบบที่พวกเธอมักมองกันเวลาคนใดคนหนึ่งเสริมว่าทุกอย่างปกติดี “โอเค” *ฉันเธอคิดว่าเราควรทำยังงี้*

จูตเงยขึ้นมองกิ่งก้านของต้นไม้หนาม “เราคนใดคนหนึ่งคอยโยนก้อนหินใส่แม่มือกระหว่งที่อีกคนประมือกับเขาดีไหม”

“โอเค” แทร็นรับคำ ยันตัวลุกขึ้นแล้วเริ่มเก็บก้อนหินซุกไว้ตามจีบกระโปรง “เธอว่าเขาคงไม่โมโหหรอกนะ ใช่ไหม”

จูตส่ายหน้า แต่ก็เข้าใจคำถามของแทร็น ถ้าเกิดแม่มือกระหว่งฆ่าพวกเธอขึ้นมาล่ะ

คุณต้องเลือกว่าจะตายบนเนินเขาสูงไหน¹ แม่เคยบอกพ่ออย่างนั้น มันเป็นหนึ่งในคำพูดแปลกๆ ที่พวกผู้ใหญ่คาดหวังว่าเธอจะเข้าใจ ทั้งที่ฟังดูไม่สมเหตุผลผลเอาเสียเลย – อย่าง “สิบเบี้ยใกล้มือ” หรือ “เหรียญมีสองด้านเสมอ” หรือสำนวนสุดลึกลับอย่าง “แม้แต่แมวยังมองกษัตริย์ได้²” ตอนนี้อยู่บนเนินเขาจริงๆ พร้อมดาบในมือ จูตก็เริ่มเข้าใจคำพูดนั้นขึ้นมาก

¹ มาจากสำนวน A hill to die on หมายถึง ประเด็นหรือเรื่องที่คนคนหนึ่งเชื่อมั่นและพร้อมยอมสู้ชีวิตไปเพื่อมัน ซึ่งล้อกับเหตุการณ์ในเรื่องที่จูตกับแทร็นต้องปกป้องเนินเขาจริงๆ

² มาจากสำนวนโบราณ A cat may look at a king หมายความว่า แม้แต่คนที่มิสถานะต่ำต้อยก็มีสิทธิพื้นฐานในการทำบางสิ่ง

“ไปประจำที่ได้แล้ว” จูตอบ แล้วเธอก็รีบขึ้นไปบนต้นไม้หนาม
ทันที จูตรวจดูตำแหน่งดวงอาทิตย์ นึกสงสัยว่าแม่อีกจะจัดไม้ไผ่มาให้
ยิ่งเขารอนานเท่าไร ฟ้าก็จะยิ่งมืดลงเท่านั้น และแม่อีกก็มองเห็นในความมืด
ขณะที่จูกับเธอมองไม่เห็น

ทว่าท้ายที่สุด แม่อีกก็ไม่ได้ใช้ลูกไม้อะไร เพียงแต่พุ่งออกมาจากป่า
และตรงมาทางพวกเธอ โห่ร้องราวกับนำทัพทหารนับร้อย แข็งขาจูอ่อนเปลี้ย
ด้วยความกลัวสุดขีด

นี่เป็นแค่เกม เธอเตือนตัวเองอย่างร้อนรน ยิ่งแม่อีกใกล้เข้ามาเท่าไร
ร่างกายก็เชื่อเธอน้อยลงทุกที ทุกอณูของสัญชาตญาณดิ้นรนสั่งให้เธอวิ่ง

กลยุทธ์ที่พวกเธอคิดไว้ดูเง่าทันทีเมื่อความเล็กร่างกายของพวกเธอ
เผชิญหน้าความใหญ่โตของแม่อีก เมื่อเธอเผชิญหน้าความหวาดกลัวของ
ตัวเอง เธอนึกถึงร่างแม่ที่นอนจมกองเลือดอยู่บนพื้น นึกถึงกลิ่นเครื่องใน
ที่ไหลออกมาจากร่างนั้น ความทรงจำนั้นเหมือนสายฟ้าฟาดอยู่ในสมอง
เธอกำลังจะตาย

วิ่ง ทั้งร่างร้อง วิ่ง!

ไม่ แม่ของเธอเคยวิ่งหนีมาแล้ว จูยันเท้าปักหลักมั่น

เธอบังคับร่างกายให้ขยับตั้งกระบวนท่าแรกแม้ว่าขาจะลั่นเทา แม่อีก
เป็นฝ่ายได้เปรียบแม้ต้องขึ้นมานบนเนินเขา เพราะเขามีแรงส่งจากการ
เคลื่อนไหวเป็นตัวช่วย ฝีมือกระหน่ำก่อนหนีจากเธอแทบไม่ทำให้เขา
ช้าลงเลย

จูหมุนตัวหลบวิถีดาบ ไม่แม้แต่จะเสียเวลาคิดด้านการโจมตีแรก
เธอใช้ต้นไม้เป็นกำบังระหว่างตัวเองกับแม่อีก หลบเลี้ยวกระบวนท่าที่สอง
และสาม เมื่อการจู่โจมครั้งที่สามถึง เธอก็โดนกระแทกล้มลงบนพื้นหญ้า

จูหลับตาอับการโจมตีสังหาร

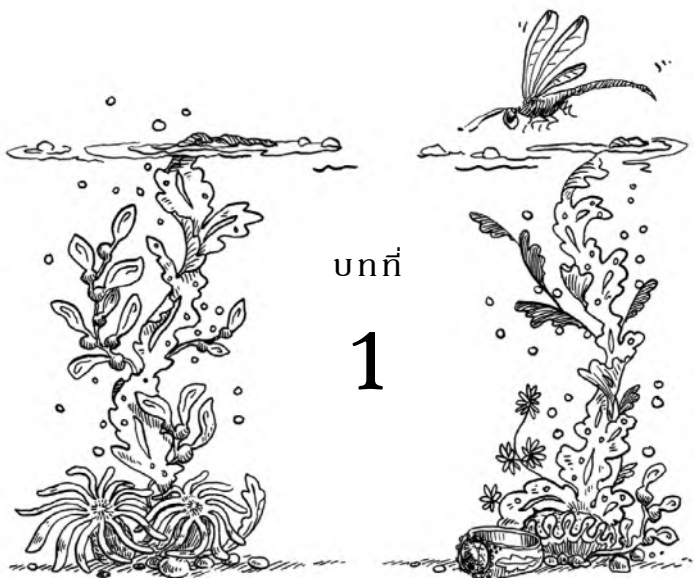
“เจ้าอาจคิดว่าบางสิ่งไปได้ยามไม่มีใครเห็น แต่การรักษามันไว้แม้ใน
สถานการณ์ที่เจ้าเป็นต่อในทุกทางกลับไม่ใช่เรื่องง่าย” แม่อีกบอกพลาง
หัวเราะ จูเผยหน้าขึ้นและพบว่าอีกฝ่ายส่งมือมาให้ “การได้รับอำนาจมานั้น
ง่ายดายกว่าการรักษามันไว้มากนัก”

ความโล่งใจท่วมท้นขึ้นมา ถึงอย่างไรก็เป็นแค่เกม เป็นบทเรียน
อีกหนึ่งบทเท่านั้น

“ไม่ยุติธรรมเลย” แทรินบ่นอุบ

จุดไม่ได้พูดอะไร ไม่มีอะไรยุติธรรมในดินแดนแฟรี เธอเรียนรู้ที่จะ
เลิกคาดหวังถึงความยุติธรรมแล้ว

แมตต์ออกดึงจุดให้ลุกขึ้นแล้วพาตแซนหนาหนักบนไหล่เธอ เขาดึงทั้งจุด
และแฟตพีเข้าไปกอด ตัวเขากลับเหมือนเขมาคว้นและเลือดแห้งกรัง
จุดปล่อยให้ตัวเองจมลงในอ้อมกอดนั้น อ้อมกอดทำให้รู้สึกดี แมมันจะเป็น
อ้อมกอดของปีศาจ

บทราชน องค์ใหม่แห่งดินแดนแฟร์เอกเซนกอยุบนบัลลังก์ สวมมงกุฏ
ไว้ในองค์ที่เหมือนเจ้าตัวไม่ได้ใส่ใจ เลือคลุ่มสีแดงฉานอย่างตัวร้ายกลัดอยู่
บนไหล่ทั้งสองข้างและแผ่ยาวปรกพื้น ต่างหูปเล่งประกายอยู่บนปลายหู
แหลมข้างหนึ่ง บรรดาแหวนวงหนักระยิบระยับตามข้อนิ้ว แต่เครื่องประดับ
ที่ดูอวดอ้างที่สุดกลับเป็นริมฝีปากนุ่มอันบั้งตึง

มันทำให้เขาดูเป็นคนถ้อยในทุกระเบียดนิ้วอย่างที่เป็นอยู่

ฉันยืนชนบ่าข้างกายเขาในตำแหน่งเสนาบดีอันทรงเกียรติ ฉันควรจะ
เป็นที่ปรึกษาซึ่งมหาราชันคาร์แดนไว้วางใจที่สุด ฉันจึงเล่นไปตามบทนั้น
แทนบทบาทที่แท้จริง - มือที่ชักใยอยู่เบื้องหลังบัลลังก์ ซึ่งมีอำนาจบังคับ
ให้เขาเชื่อฟังหากเขาคิดจะต่อต้าน

ฉันกวาดตามองฝูงชน มองหาสายลับจากราชสำนักเงา สายลับตนนั้น
ขัดขวางการส่งสารจากหอคอยแห่งการลี้ภัยอันเป็นสถานที่ที่กักขังพี่ชายของ
คาร์แดนไว้ได้ และกำลังนำสารนั้นมาให้ฉันแทนที่จะส่งมันให้ผู้รับที่แท้จริง

และนั่นก็เป็นเพียงเหตุฉุกเฉินครั้งล่าสุด

ผ่านมาห้าเดือนแล้วนับตั้งแต่วันที่ฉันบังคับให้คาร์แดนขึ้นครองบัลลังก์
แห่งอาณาจักรเอลเฟมในฐานะราชาหุ่นเชิดของตน ห้าเดือนนับจากวันที่ฉัน

ทรยศรอบคัวตัวเอง นับจากวันที่พี่สาวฉันหอบหิ้วน้องชายตัวน้อยหนีไปยังดินแดนมนุษย์ และไปอยู่ห่างไกลจากมงกุฎที่เขาคงต้องสวม ห้าเดือนนับจากวันที่ฉันเปิดศึกกับแม่อีก

ห้าเดือนแล้วที่ฉันได้นอนเพียงคืนละไม่กี่ชั่วโมงติดต่อกัน

ก็ดูเป็นการแลกเปลี่ยนที่ดี – เป็นการแลกเปลี่ยนที่สมกับเป็นแพริสุด ๆ ด้วย นั่นคือการจับคนที่รังเกียจฉันขึ้นนั่งบัลลังก์เพื่อให้ไถ่ถอนจากอันตราย การหลอกลวงแดนให้สาบานรับใช้ฉันหนึ่งปีกับหนึ่งวันนั้นช่างน่าตื่นเต้น น่าชื่นใจจริง ๆ เมื่อแผนการของฉันเข้ารูปเข้ารอย ตอนนั้นระยะเวลาหนึ่งปีกับหนึ่งวันดูยาวนานเหมือนชั่ววินาที แต่มาตอนนี้ ฉันต้องคิดหาทางควบคุมให้คาร์แดนอยู่ในอาณัติ – และไม่ก่อปัญหา – ให้ได้นานกว่านั้น นานพอที่จะมอบโอกาสให้ไถ่ได้มีสิ่งที่ฉันไม่เคยมี นั่นคือชีวิตวัยเด็ก

ตอนนี้ หนึ่งปีกับอีกหนึ่งวันดูเหมือนสั้นเพียงพริบตา

แม้ว่าฉันจะจับคาร์แดนขึ้นนั่งบัลลังก์ได้ตามอุบายแล้ว และแม้ว่าจะวางแผนเก็บเขาไว้ในตำแหน่งนั้น ฉันก็อดประสาธเสียไม่ได้เมื่อเห็นว่าเขาดูสบายอกสบายใจแค่ไหน

ผู้ปกครองดินแดนแพริถูกผูกโยงไว้กับแผ่นดิน พวกเขาเป็นทั้งเลือดเนื้อและหัวใจอันเต้นร่าของอาณาจักร ซึ่งก็อยู่ในรูปแบบที่ลึกลับจนฉันไม่อาจเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ แต่แน่นอนว่าคาร์แดนไม่ได้เป็นอย่างนั้น ไม่ใช่ในขณะที่เขามุ่งมั่นทำตัวเป็นคนเกียจคร้านผู้ไม่เคยว่างานราชการอย่างแท้จริง

ส่วนใหญ่หน้าที่ของเขาดูจะเป็นการยื่นมือที่สวมแหวนออกไปให้พสกนิกรจุมพิตและฟังคำสรรเสริญเยินยอจากเหล่าญาติ ฉันมั่นใจเลยว่าเขาสนุกกับเรื่องนี้ – ทั้งการจูบ การโค้งคำนับ และการประจบสอพลอ เขาเพลิดเพลินกับไวน์อย่างแน่นอน เขาเรียกให้ข้ารับใช้เติมสุราสี่เขียวซีดลงในแก้วประดับพลอยกลมเกลี้ยงครึ่งแล้วครึ่งเล่า แค่นี้ก็ทำให้เขาฉ่ำเวียนศีรษะแล้ว

ในจังหวะที่ทุกสิ่งสงบลงชั่วขณะ คาร์แดนก็เหลือบตาขึ้นมองฉัน พลังเลกับคำสวดขังหนึ่ง “เพลิดเพลินไหมล่ะ”

“ไม่เท่าเจ้าหรือ” ฉันบอกเขา

ไม่ว่าเขาจะเคยไม่ชอบหน้าฉันขนาดไหนตอนเรียนด้วยกัน นั่นคงเป็นแค่เปลวเทียนวูบไหวเมื่อเทียบกับเปลวไฟแห่งความเกลียดชังของเขา ในตอนนี้ ริมฝีปากเขาบิดโค้งเป็นรอยยิ้ม แวตาส่องประกายประสงค์ร้าย “ดูพวกเขาทั้งหมดนั่นสิ พสกนิกรของเจ้า ช่างน่าเสียดายที่ไม่มีใครล่วงรู้ว่า ผู้ปกครองที่แท้จริงคือใคร”

ใบหน้านั้นร้อนผ่าวเล็กน้อยกับคำพูดนั้น คาร์แดนมีพรสวรรค์ในการหยิบยกคำชมมาแปรเปลี่ยนให้เป็นคำสบประมาท ซึ่งเป็นการจิกกัดที่ยิงเจ็บแสบเพราะเราอยากรับมันไว้ในฐานะคำชมจริงๆ

ฉันเคยใช้เวลาในงานรื่นเริงมากมายไปกับการหลบเลี่ยงไม่ให้เป็นที่จุดสนใจ มาตอนนี้ทุกคนได้เห็นฉันยืนอยู่ท่ามกลางแสงเทียน สวมเสื้อดับเบิลต์¹ สีดำตัวหนึ่งจากในบรรดาทั้งสามตัวที่แทบจะเหมือนกันเป๊ะ ซึ่งฉันผลัดใส่ในแต่ละคืน ดาบสนธยาเหนืออยู่ข้างสะโพก พวกเขาหมุ่นตัวอยู่ในวงเต้นรำและบรรเลงบทเพลงของตน พวกเขาดื่มไวน์สีทองและแต่งถ้อยความปรีดาและคำสาปแช่ง ขณะที่ฉันก็มองทุกคนจากบนแท่นบัลลังก์ พวกเขางดงามและน่าหวั่นเกรง แล้วก็อาจจะรังเกียจความเป็นมนุษย์ของฉัน อาจเย้ยหยันมัน แต่ฉันได้อยู่ข้างบนนี้ขณะที่พวกเขาไม่ได้

แน่นอนว่านั่นไม่ต่างจากการหลบซ่อนมากนัก อาจเป็นเพียงการหลบซ่อนในที่แจ้ง แต่ฉันก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าอำนาจที่ถือครองอยู่นี้ทำให้ตื่นต้นความยินดีแล่นวาบทุกครั้งที่เกิดถึงมันขึ้นมา ฉันได้แต่หวังว่าคาร์แดนจะไม่ล่วงรู้ถึงความรู้สึกนี้

หากมองให้ดี ฉันก็จะเห็นแทริน พี่สาวฝาแฝดของตัวเองเต้นรำอยู่กับลือก คู่หมั้นของเธอ ลือก ผู้ที่ครั้งหนึ่งฉันเคยหลงคิดว่าอาจรักฉัน ลือก ผู้ที่ครั้งหนึ่งฉันเคยคิดว่าจะรักได้ แต่คนที่ฉันคิดถึงคือแทริน

¹ ตั้งเดิมเป็นเสื้อของผู้ชายในยุโรปสมัยยุคกลางและเรอเนซองส์ (ศตวรรษที่ 14 - 17) ส่วนใหญ่มีแขนยาว รัดเอว โดยใช้เชือกผูกหรือกระดุมติดด้านหน้า เดิมเป็นเสื้อบุรุษกระดุม ต่อมาพัฒนาเป็นแฟชั่นที่ทำจากผ้าเนื้อดีและมักประดับลวดลายหรูหรา

มีหลายคำคืนเช่นคืนนี้ที่ฉันจินตนาการว่าตัวเองกระโดดลงจากแท่นบัลลังก์ และตรงเข้าไปหาเธอ พยายามอธิบายถึงทางเลือกของตน

งานแต่งงานของเธออยู่ห่างออกไปอีกเพียงสามสัปดาห์ และเราก็กังไม่ได้คุยกันเลย

ฉันเฝ้าแต่บอกตัวเองว่าต้องให้แทรินเป็นฝ่ายมาหาฉันก่อน เธอรวมหัวกับลือกมาหลอกฉัน ฉันยังรู้สึกงาตัวเองโง่เง่าเมื่อมองพวกเขา ถ้าเธอไม่ขอโทษ อย่างน้อยก็ควรเป็นฝ่ายแสร้งว่าไม่มีอะไรให้ต้องขอโทษ ฉันอาจยอมให้เป็นแบบนี้ได้ แต่จะไม่ยอมเป็นฝ่ายเข้าไปอ้อนวอนแทริน

ฉันมองตามขณะที่เธอเดินรำ

ฉันไม่เสียเวลามองหาแม่อีก ความรักจากเขาเป็นส่วนหนึ่งของราคา ที่ฉันต้องจ่ายเพื่อให้ได้มายืนจุดนี้

แฟร์ริงเตี้ยตนหนึ่งที่มีร่างเหี่ยวกับผมสีเงินฟูฟ่องและเสื้อคลุมสีแดงสดคุกลงตรงหน้าแท่นบัลลังก์ กำลังรอคอยการขานรับ แชนเลื้อเขาประดับอัญมณี และเข็มกลัดรูปผีเสื้อกลางคืนที่ปักตรึงชุดคลุมให้เข้าที่ก็มีปีกที่ขยับได้เอง แม้ท่าทางเขาจะดูอบอุ่น แต่สายตากลับฉายแววละโมภ

ข้างกายเขามีภูตภูเขาร่างซุบซิดสองตนที่มีแขนขาเรียวยาวและเส้นผมพลัวไสวไปด้านหลังแม้ไม่มีสายลมโบก

ไม่ว่ายามเมามายหรือมีสติ ในเมื่อคาร์แดนเป็นมหาราชันแล้วก็จำเป็นต้องรับฟังพสกนิกรเพื่อตัดสินปัญหาให้แม่ปัญหานั้นจะยับยั้งแค่ไหน หรือประทานรางวัลแก่พวกเขา ฉันทึกไม่ออกกว่าทำไมภูตสักตนถึงอยากฝากชะตากรรมตัวเองไว้ในมือเขา แต่ดินแดนแฟร์ริงนั้นเต็มไปด้วยความเอาหน้าเอาอนไม่ได้

โชคิตที่ฉันได้อยู่ตรงนี้เพื่อกระซิบคำแนะนำข้างหูคาร์แดนอย่างที่เราเสนาบดีคนไหนก็คงทำ ที่แตกต่างก็คือเขาต้องฟังคำพูดฉัน และถ้าเกิดเขากระซิบคำดูถูกน่ารังเกียจสักสองสามคำกลับมา เขาเป็นว่าอย่างน้อยเขาก็ถูกบังคับให้ต้องกระซิบนั้นแหละ

แน่ละว่าสุดท้ายแล้วคำถามคือฉันควรจะครอบครองอำนาจทั้งหมดนี้หรือไม่ ฉันจะไม่ทำเรื่องเลวร้ายเพียงเพื่อความบันเทิงส่วนตน ฉันบอกตัวเอง

การกระทำของฉันจะต้องคว่ำค่าแก่อะไรบางอย่าง

“ไอ้” คาร์แดนที่อยู่บนบัลลังก์ร้องและโน้มตัวไปข้างหน้าจนมงกุฎเอียงลงมาครอบคิ้ว เขาตีมือไว้อีกใหญ่และส่งยิ้มลงไปให้ภูตทั้งสาม “เรื่องนี้คงน่ากังวลอย่างร้ายแรง พวกเจ้าถึงนำมาเข้าเฝ้ามหาราชัน”

“ท่านคงเคยได้ยินเรื่องราวของข้ามาบ้าง” แพร่ร้องจ้อยเอ่ย “ข้าเป็นผู้สร้างมงกุฎที่อยู่บนศีรษะท่าน นามของข้าคือกริมเซน ช่างตีเหล็ก ผู้ถูกเนรเทศไปพร้อมราชาอัลเดอร์เมื่อนานมาแล้ว ยามนี้กระดูกของพระองค์ได้พักผ่อนอย่างสงบและได้มีราชาอัลเดอร์องค์ใหม่ในแฟร์โพลด์ เช่นเดียวกับที่มีมหาราชันองค์ใหม่ที่นี่”

“เซเวอริน” ฉันพูดขึ้น

ช่างตีเหล็กหันมามองฉัน ดูตกใจอย่างเห็นได้ชัดที่ได้ยินฉันพูด จากนั้นเขาก็เลื่อนสายตากลับไปยังมหาราชัน “ข้าขอวิงวอนให้ท่านอนุญาตให้ข้ากลับคืนสู่ราชสำนักชั้นสูง”

คาร์แดนกะพริบตาสองสามครั้งเหมือนกำลังพยายามจดจ่อกับผู้ร้องทุกข์ตรงหน้า “แล้วเจ้าต้องโทษเนรเทศหรือเลือกจะจากที่นี่ไปเองล่ะ”

ฉันจำได้ว่าคาร์แดนเคยเล่าเรื่องของเซเวอรินให้ฟังอยู่บ้าง แต่ไม่เคยเอ่ยถึงกริมเซนมาก่อน แน่ละว่าฉันต้องเคยได้ยินเรื่องเขามาบ้าง เขาเป็นช่างตีเหล็กผู้สร้างมงกุฎชุดดีย์ะให้ราชินีแม็บและลงมนตร์สะกดใส่มันเอาไว้ว่าล็อกกันว่าเขาสามารถหลอมโลหะขึ้นมาเป็นอะไรก็ได้ แม้แต่สิ่งมีชีวิต - นกโลหะที่บินได้ ภูโลหะที่ทั้งเลื้อยและฉก เขาคือผู้ติดตามแฝดที่ชื่อว่า ใจหมายและใจมั่น เล่มหนึ่งไม่เคยพลาดเป้า ส่วนอีกเล่มสามารถดัดทุกอย่างให้ขาด น่าเสียดายที่เขาสร้างดาบสองเล่มนั้นให้ราชาอัลเดอร์

“ข้าเคยสาบานต่อราชาอัลเดอร์ และเป็นข้ารับใช้ของพระองค์” กริมเซนตอบ “เมื่อพระองค์ถูกเนรเทศ ข้าก็ถูกบังคับให้ติดตามไป - และเมื่อจากไป ข้าก็สูญเสียความโปรดปรานที่ได้รับ แม้ข้าจะสร้างเพียงของเล็กๆ น้อยๆ ให้ราชาอัลเดอร์ยามอยู่ที่แฟร์โพลด์ แต่บิดาของท่านกลับยังมองว่าข้าเป็นคนของราชาอัลเดอร์

“มาตอนนี้ เมื่อทั้งสองพระองค์ต่างก็สิ้นชีพไปแล้ว ข้าจึงใคร่ขอ

ประธานอนุญาตให้ข้าได้สร้างตำแหน่งแห่งที่ของตนที่นี้ ในราชสำนักของท่าน
อย่าล่งโทษซ้ำต่อเลย แล้วความภักดีที่ข้ามอบให้จะเปี่ยมล้นเนกเช่นปรีชาญาณ
ของท่าน”

ฉันพิจารณาช่างดีเหลือตัวจ้อยให้ถึถ้วนขึ้น พลันแน่ใจขึ้นมาว่า
เขาเล่นลั่นอยู่แน่ๆ แต่จะบิดพลิ้วแค่นั้นละ คำขอร้องนั้นดูจริงใจ แต่ถ้า
ความอ่อนน้อมของกริมเสนไม่ได้ออกมาจากใจจริง เอาเป็นว่า ก็ไม่น่าแปลกใจ
อะไรเมื่อพิจารณาจากชื่อเสียงของเขา

“ได้สิ” คาร์แดนเอ่ย ดูพึงพอใจที่สิ่งที่อีกฝ่ายขอ้นตอบรับได้ง่าย
“การเนรเทศของเจ้าสิ้นสุดลงแล้ว จงให้คำสัตย์สาบานต่อข้า แล้วราชสำนัก
ชั้นสูงจะอาแชนต้อนรับเจ้า”

กริมเสนโค้งคำนับต่ำ แสดงสีหน้ายุ่งยากใจอย่างเสแสร้งเป็นที่สุด
“องค์ราชันผู้ทรงเกียรติ ท่านขอเพียงเรื่องเล็กน้อยที่สุดและสมควรยิ่ง
จากข้ารับใช้ หากแต่ข้าผู้ทนต์ทุกซอกทุกซอกจากพันธะสาบานเช่นนั้น เช็ดขยาดเกินกว่า
จะเอ่ยมันออกมาอีกครั้ง ได้โปรดอนุญาตให้ข้าทำเช่นนั้น - ให้ข้าแสดงความ
จงรักภักดีด้วยการกระทำแทนการผูกมัดตนเองด้วยคำพูดเกิด”

ฉันวางมือลงบนแขนคาร์แดน แต่เขากลับไม่สนใจการบีบเตือนของฉัน
ฉันอาจเอื่อยอะไรออกไปสักอย่างและเขาก็จะถูกบังคับ - ตามคำสั่งที่ให้ไว้
ก่อนหน้านี้ - อย่างน้อยเขาจะไม่แย้งฉัน แต่ฉันไม่รู้จะพูดอะไร การได้ตัว
ช่างดีเหลือมาประจำอยู่ที่นี่ คอยหลอมโลหะให้อาณาจักรเอลเฟมนับว่า
ไม่ใช่เรื่องเล็ก บางทีอาจคุ้มค่ากับการไร้ซึ่งคำสัตย์สาบาน

ถึงอย่างนั้น ปรกายบางอย่างในแวตากริมเสนก็แฝงไว้ด้วยความ
พึงพอใจในตัวเองเกินไปหน่อย ดูมั่นใจในตัวเองเกินไปนิด ฉันสงสัยว่า
จะมีกลอุบายสักอย่าง

คาร์แดนเอ่ยปากก่อนที่ฉันจะทันปะติดปะต่ออะไรได้มากกว่านั้น
“ข้ายอมรับเงื่อนไขของเจ้า แล้วก็จะประทานรางวัลให้ด้วย มีเรือนเก่า
พร้อมโรงตีเหล็กอยู่สุดเขตพระราชวัง ข้าจะมอบให้พร้อมโลหะมากมาย
เท่าที่เจ้าต้องการ ข้าจะตั้งตารางผลงานที่เจ้าสร้างให้ราชสำนักของเรา”

กริมเสนโค้งตัวต่ำ “ข้าจะไม่ลืมนความเมตตาของท่าน”

ฉันไม่ชอบสถานการณ์นี้เลย แต่อาจจะระแวงไปเองก็ได้ ฉันอาจแค่ไม่ชอบช่างตีเหล็กคนนี้ มีเวลาให้พินิจพิเคราะห์เรื่องนี้แค่ชั่วครู่ก่อนที่ผู้ร้องทุกข์รายต่อไปจะก้าวออกมา

แม่มดเฒ่า – ผู้แก่ชราและทรงพลังมากพอทำให้อากาศรอบตัวดูเหมือนจะปะทุด้วยพลังจากเวทมนตร์ของเธอ นิ้วมือเธอผอมแห้งเหมือนกิ่งไม้เส้นผมสีเขม่าควัน และจมูกแหลมเหมือนคมเคียว เธอสวมสร้อยหินรอบคอ แต่ละเม็ดสลักเป็นลายกันหอยดูสะกดตาและชวนให้ขงวย ยามเธอขยับชุดคลุมหนาหนักก็กระเพื่อมไหว และฉันก็แอบเห็นเท้าที่มีกรงเล็บเหมือนนกล่าเหยื่อ

“ราชันน้อย” แม่มดเฒ่าเอ่ย “แม่เฒ่าแมร์ไรว์นำบรรดาของกำนัลมาให้ท่าน”

“ข้าต้องการเพียงความรักดีจากเจ้า” คาร์เดนเอ่ยเสียงเบา “สำหรับตอนนี้”

“โอ แน่นอนว่าข้าได้สาบานต่อมงกุฎแล้ว” แม่เฒ่ากล่าว พลางล้วงมือลงไปใ้กระเป๋าช้างหนึ่งแล้วหยิบผ้าผืนหนึ่งออกมา เป็นผ้าสีดำทมิฬยิ่งกว่าท้องฟ้ายามค่ำคืน ด้ามืดเสียจนเหมือนจะดูดกลืนแสงรอบข้างเข้าไป เนื้อผ้าเลื่อนไหลบนฝ่ามือเธอ “แต่ข้าอุทิศสำหรับเดินทางมาถึงที่นี่เพื่อนำสินน้ำใจหายากมาให้ท่าน”

ญาติไม่ชอบติดหนี้ใคร ซึ่งเป็นเหตุผลที่พวกเขาจะไม่ตอบแทนความช่วยเหลือเพียงด้วยคำขอบคุณ หากมอบแผ่นข้าวโอ๊ตให้ พวกเขาก็จะตอบแทนด้วยเมล็ดธัญพืชอัดแน่นจนเต็มท้องในบ้านคุณ เป็นการจ่ายคืนเกินราคาเพื่อผลักดันนั้นกลับไป กระนั้น มหาราชันก็ได้รับบรรณาการไม่หยุดหย่อน – ทั้งทองคำ บริการ ดาบมีชื่อ แต่เรายังไม่เรียกสิ่งเหล่านั้นว่าของกำนัลหรือสินน้ำใจ

ฉันยังไม่รู้จะตีความสุนทรพจน์สั้นๆ ของเธออย่างไร

เสียงของแม่เฒ่าเหมือนเสียงครางในลำคอ “บุตรสาวกับข้าทอผ้าผืนนี้จากไหมแมงมุมและฝ้ายร้าย ชุดที่ตัดขึ้นจากผ้าผืนนี้จะปกป้องคมดาบได้ กระนั้นสัมผัสของมันบนผิวกลับนุ่มนวลราวกับกำลังห่มเงา”

คาร์แดนนิ่วหน้า แต่สายตากลับเอาแต่ตัวกลับไปจับจ้องผ้าหัตศจรรย์
ผืนนั้น “ต้องยอมรับว่าข้ายังไม่เคยเห็นผ้าผืนใตงามเท่านี้มาก่อน”

“เช่นนั้นจะยอมรับสิ่งที่ข้าจะกำหนดให้ท่านหรือไม่” แม่เฒ่าเอ่ยถาม
แววเจ้าเล่ห์ฉายวาบขึ้นในดวงตา “ข้านั้นชรายิ่งกว่าบิดาและมารดาของท่าน
ชรายิ่งกว่าก้อนหินที่อยู่ในพระราชวังแห่งนี้ ชราเทียบเท่าโครงกระดูกของปลูพี
แม้ท่านจะเป็นมหาราชัน แม่เฒ่าแมร์โรว์ก็ต้องได้รับคำมั่นจากท่าน”

คาร์แดนหรีตา ฉันรู้ได้เลยว่าเขากำลังรำคาญแม่เฒ่าผู้นี้

เรื่องนี้มีเล่ห์กลบางอย่างและครั้งนี้ฉันก็รู้ว่ามีอะไร ก่อนที่คาร์แดน
จะทันได้เอ่ยอะไรออกไปฉันจึงชิงพูดขึ้น “ท่านบอกว่ามันเป็นบรรดาของกำหนด
แต่สิ่งที่นำออกมาให้เราดูกลับมีเพียงผ้าหัตศจรรย์ผืนหนึ่ง ข้ามันใจว่าองค์ราชา
จะยินดีรับมันไว้ หากท่านมอบให้อย่างปราศจากเงื่อนไข”

สายตาของแม่เฒ่าเลื่อนมาหยุดที่ฉัน แวดตาเธอแข็งกระด้างและ
เยียบเย็นไม่ต่างจากรัตติกาล “แล้วเจ้าเป็นใครถึงเอ่ยปากแทนมหาราชัน”

“ข้าเป็นเสนาบดีของมหาราชัน แม่เฒ่าแมร์โรว์”

“แล้วท่านจะปล่อยให้นางหนุ่มมนุษย์ผู้นี้ตอบข้าแทนท่านนั้นหรือ”
แม่เฒ่าถามคาร์แดน

คาร์แดนมองฉันอย่างเหยียดหยามจนแค้นฉันร้อนผ่าว สายตาเขา
อ้อยอิ่ง ริมฝีปากบิดโค้งขึ้น “ข้าว่าข้าจะปล่อยให้นางพูด” เขาเอ่ยออกมา
ในที่สุด “นางสนุกกับการกันข้าให้ไกลจากปัญหา”

ฉันกัดลิ้นตัวเองไว้ขณะที่เขาหันไปมองแม่เฒ่าแมร์โรว์ด้วยสีหน้า
เรียบนิ่ง

“นับว่านางมีปัญญามากพอ” แม่เฒ่าเอ่ย ฟันคำพูดออกมาเหมือน
คำสาป “ยอมได้ ผ้าผืนนี้เป็นของท่านแล้ว ฝ่าบาท ข้ามอบให้ท่านอย่าง
ไร้เงื่อนไข ข้าขอมอบเพียงผ้าผืนนี้ให้ท่านโดยไม่สิ่งอื่นใดอีก”

คาร์แดนโน้มตัวไปข้างหน้าราวกับพวกเขา กำลังแลกเปลี่ยนเรื่องข้าชั้น
“โอ้ พูดออกมาให้หมดเถอะ ข้าชอบทั้งเล่ห์กลและกับดัก แม้จะเป็นกับดัก
ที่ข้าเกือบติดกับก็ตาม”

แม่เฒ่าแมร์โรว์ถ่ายน้ำหนักเท่าที่มีกรงเล็บจากข้างหนึ่งไปยังอีกข้าง

เป็นครั้งแรกที่เธอแสดงท่าทีกังวล โทสะของมหาราชันเป็นสิ่งอันตราย แม้แต่กับแม่มดเฒ่าผู้มีสังขารเก่าแก่ตามที่อ้าง “ยอมได้ หากท่านยอมรับทุกสิ่งที่ข้าจะมอบให้ ท่านก็จะตกอยู่ใต้พันธสัญญาที่ต้องสมรสกับผู้ที่พอฝ่าฝืนขึ้นมามีอำนาจ นั่นคือตัวข้า – หรือบุตรสาวของข้า”

ฉันลั่นสะท้านไปทั้งตัวเมื่อคิดว่าอาจเกิดอะไรขึ้นได้บ้าง มีวิธีบังคับให้มหาราชันแห่งดินแดนแฟร์แต่งงานแบบนั้นได้ด้วยหรือ แน่หนอว่าต้องมีหนทางหลบเลี่ยง ฉันนึกถึงมหาราชันองค์ก่อนผู้ไม่เคยสมรสกับใคร

การแต่งงานนับเป็นเรื่องแปลกในหมู่ผู้ปกครองดินแดนแฟร์ เพราะเมื่อขึ้นเป็นกษัตริย์แล้ว ผู้นั้นก็ต้องเป็นกษัตริย์ต่อไปจนวันตายหรือสละราชสมบัติ การแต่งงานในหมู่สามัญชนและขุนนางเหมือนจัดขึ้นโดยเผื่อทางถอนตัวเอาไว้ – ไม่เหมือนการแต่งงานระหว่างมนุษย์ที่ปฏิญาณว่า “จนกว่าความตายจะพรากเราจากกัน” คำสาบานระหว่างภูตมักมีเงื่อนไขอย่าง “จนกว่าทั้งคู่จะประกาศเลิกแล้วต่อกัน” หรือ “เว้นแต่จะมีฝ่ายใดทำร้ายอีกฝ่ายด้วยโทสะ” หรือคำพูดแบบยลอย่าง “ไปจนตรับชั่วชีวิต” โดยไม่ระบุว่าเป็นชีวิตของใคร แต่การผูกพันระหว่างราชาและ/หรือราชินีนั้นไม่มีวันลบล้างได้

ถ้าคาร์แดนแต่งงาน ฉันจะไม่เพียงต้องหาทางสลัดเขาออกจากบัลลังก์เพื่อให้โอ๊กได้ขึ้นแทน แต่ยังต้องหาทางกำจัดเจ้าสาวของเขาด้วย

คาร์แดนเลิกคิ้วขึ้น แต่ท่าทางกลับดูสบายใจไร้กังวล “ท่านหญิงเจ้ายกยอข้ามากเกินไปแล้ว ไม่นึกเลยว่าเจ้าคิดอภิเษกกับข้า”

แววตาของแม่มดเฒ่ายังคงแน่วแน่ขณะส่งของกำนัลให้หนึ่งในองครักษ์ส่วนตัวของคาร์แดน “ขอให้พระปรีชาเพิ่มพูนเจกเช่นสติปัญญาของเหล่าที่ปรีชาของท่าน”

“นั่นเป็นสิ่งที่ใครๆ ต่างก็อธิษฐานอย่างแรงกล้าอยู่นะ” เขาตอบ “บอกข้าสิ บุตรสาวเจ้าเดินทางมาด้วยหรือไม่”

“นางอยู่ที่นี่” แม่มดเฒ่าตอบ สาวน้อยคนหนึ่งก้าวออกมาจากฝูงชนและโค้งตัวต่ำเบื้องหน้าคาร์แดน เธอยังอ่อนเยาว์ ปล่อยเส้นผมแผ่สยายแขนขายาวพิกลและผอมเรียวเหมือนกิ่งไม้เช่นเดียวกับแม่ของเธอ แต่

ในขณะที่ความผอมกะหร่องของแม่เธอทำให้ดูน่ากลัว เธอกลับมีความสง่างามบางอย่าง บางทีอาจเป็นเพราะเท้าเธอดูเหมือนเท้ามนุษย์

ถึงแม้ว่าท่านตามจริง เท้าคู่นั้นจะพลิกกลับหลังอยู่ก็เถอะ

“ข้าคงเป็นสามีนที่น่าสังเวช” คาร์เดนพูด เขาหันไปสนใจหญิงสาวซึ่งหดตัวลงเพราะแรงข่มจากสายตาเขา “แต่ให้ข้าได้แต่งงานแล้วข้าจะแสดงความสามารถด้านอื่นให้เจ้าดู”

ฉันส่งสายตาไม่ไว้ใจไปให้เขา

“มาเถอะ” แม่เฒ่าแมร์โรว์หันไปพูดกับลูกสาวและควาแซนเธออย่างไม่ค่อยอ่อนโยนนัก จากนั้นก็ลากตัวเธอเข้าไปในฝูงชน ก่อนหันกลับมามอง คาร์เดน “เราทั้งสามจะได้พบกันอีก”

“พวกเขาต่างอยากอภิเษกกับเจ้า เจ้าก็รู้” ลีอกเอ่ยเสียงยานคาง ฉันรู้ว่าเป็นเสียงลือก่อนจะหันไปเห็นเขามายืนแทนตำแหน่งที่แม่เฒ่าแมร์โรว์เพิ่งจากไปด้วยซ้ำ

เขาฉีกยิ้มขึ้นมาให้คาร์เดน ดูเบิกบานกับตัวเองและโลกใบนี้ “เจ้าควรหาชายนะ” ลีอกเอ่ย “สักร้อยสักพันคนเลย”

“พูดได้สมกับเป็นชายที่กำลังจะเข้าพิธีวิวาห์สิน” คาร์เดนเตือนความจำลือก

“โอ้ ช่างเรื่องนั้นเถอะ ชำนาญของก้านัลมาให้เจ้า เช่นเดียวกับแม่เฒ่าแมร์โรว์” ลีอกก้าวมายืนหน้าแท่นบัลลังก์ “เป็นของก้านัลที่มีเสี้ยนหนามน้อยกว่า” ลีอกไม่มองมาทางฉัน ราวกับเขาไม่เห็นหรือไม่คิดว่าฉันน่าสนใจไปกว่าเครื่องเรือนสักชิ้น

ฉันหวังให้การกระทำของเขาไม่กวนใจแบบนี้ หวังให้ตัวเองไม่นึกไปถึงวันที่ยืนอยู่บนยอดหอคอยที่สูงที่สุดในคฤหาสน์ของเขาและได้แนบชิดร่างอันอบอุ่น หวังให้เขาไม่ใช้ฉันเป็นเครื่องมือทดสอบความรักที่พี่สาวฉันมีต่อเขา หวังให้เธอไม่ยอมให้เขาทำแบบนั้น

หากความปรารถนาคือม้า พ่อชามนุษย์ของฉันเคยว่าไว้ พวกขอทานคงได้ขี่ม้ากันหมด เป็นอีกคำพูดที่ฟังดูไม่สมเหตุผล จนกระทั่งวันหนึ่งมันก็สมเหตุผลขึ้นมา

“หือ” คาร์แดนดูงุนงมากกว่าจะสนใจใครรู้

“ข้าอยากมอบตัวข้าให้เจ้า - ในฐานะเจ้ากรรมงานรีนเริง” ล็อกประกาศ
“มอบตำแหน่งนั้นให้ข้า แล้วข้าจะยินดีทำหน้าที่ดูแลให้มหาราชแห่งเอลเฟม
ไม่ต้องพบกับความเบื่อหน่ายอีกเลย”

มีตำแหน่งหน้าที่ในวังมากมาย - ทั้งข้ารับใช้และมนตรี ราชทูต
และแม่ทัพ ที่ปรึกษาและช่างตัดเสื้อ ตัวตลกและผู้สร้างปริศนาคำทาย
คนเลี้ยงม้าและผู้ดูแลเหมืองมูม แล้วยังมีตำแหน่งอื่นๆ อีกนับสิบที่ฉันหลงลืมไป
ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเคยมีตำแหน่งเจ้ากรรมงานรีนเริงอยู่ด้วย บางทีอาจไม่เคยมี
จนกระทั่งตอนนี้แหละ

“ข้าจะนำมาซึ่งความเบิกบานที่เจ้าไม่เคยจินตนาการถึง” รอยยิ้ม
ของล็อกชวนให้คล้อยตาม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขานำปัญหามาให้ ปัญหา
ที่ฉันไม่มีเวลามานั่งจัดการ

“ระวังหน่อย” ฉันเอ่ย ดึงความสนใจจากล็อกมาได้เป็นครั้งแรก
“ข้าว่าเจ้าไม่อยากสบประมาทจินตนาการของมหาราชแน่”

“แน่นอน ข้าว่าไม่หรอก” คาร์แดนเอ่ยขึ้นในแบบที่ยากจะตีความ
รอยยิ้มของล็อกไม่จางไป เขากลับกระโดดขึ้นมาบนแท่นบัลลังก์
ทำให้อัศวินที่ประจำการอยู่ทั้งสองฝั่งกรูกันเข้ามาหยุดเขาทันที คาร์แดน
โบกมือไล่อัศวินเหล่านั้นออกไป

“ถ้าเจ้าแต่งตั้งเขาเป็นเจ้ากรรมงานรีนเริงล่ะก็ -” ฉันรีบพูดอย่างร้อนรน
“เจ้ากำลังออกคำสั่งกับข้าฉันหรือ” คาร์แดนขัดพลาญยกคิ้ว
เขารู้ว่าฉันจะเอยปากรับคำไม่ได้ ไม่ใช่ในตอนทีล็อกอาจได้ยินคำพูด
ของฉัน “แน่นอนว่าไม่หรอก” ฉันเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ดี” คาร์แดนว่าพลาญเบนสายตาไป “ข้าเห็นสมควรจะให้ตามที่เจ้า
ร้องขอ ล็อก พักหลังมานี้ อะไรๆ ก็ดูจิตซีดไปเสียหมด”

ฉันเห็นล็อกยิ้มเยาะ แล้วก็ตักตะกรร่งพุงแก้มเพื่อไม่ให้หลุดเอ่ย
คำสั่งออกไป คงสะใจนาดูถ้าได้เห็นสีหน้าเขา ถ้าได้แสดงอำนาจที่ฉันมี
ต่อหน้าเขา

สะใจแต่โง่เงา

“ก่อนหน้านี้ยังมีคณะกึ่งโครง คณะจาบฝน และคณะเหยี่ยวคอย
แก่งแย่งกันขึ้นเป็นศูนย์กลางของราชสำนัก” ลีอกเอ่ยถึงบรรดาฝักฝ่าย
ที่ขอบงานรื่นเริง งานศิลปะ และสงคราม ฝักฝ่ายที่ผลักดันขึ้นเป็น
ที่โปรดปรานของเอลเดิร์ต “แต่มาตอนนี้หัวใจของราชสำนักเป็นของเจ้า
และเป็นของเจ้าแต่เพียงผู้เดียว เรามาแบ่งกันเถอะ”

คาร์แดนมองลือกด้วยสายตาแปลกๆ เหมือนกำลังพิจารณาเป็น
ครั้งแรกว่า การเป็นมหาราชันอาจน่าสนุก ราวกับเขากำลังจินตนาการว่า
จะเป็นอย่างไรถ้าได้ปกครองโดยไม่ต้องดิ้นรนอยู่ใต้การควบคุมของมัน

ตอนนั้นเอง ณ อีกฟากของแท่นบัลลังก์ ในที่สุดฉันก็สังเกตเห็น
ปรมาณู หนึ่งในสายลับของราชสำนักเงา ผู้มีเส้นผมสีชาวล้อมกรอบใบหน้า
สีน้ำตาล เธอส่งสัญญาณเรียกฉัน

ฉันไม่ชอบให้ลือกกับคาร์แดนอยู่ด้วยกัน – ไม่ชอบแนวคิดเรื่อง
ความบันเทิงของพวกเขา – แต่ก็พยายามสลัดเรื่องนั้นทิ้งไปขณะที่ก้าวลงจาก
แท่นบัลลังก์แล้วเดินไปหาเธอ เพราะถึงอย่างไรก็ตามคงไม่มีทางวางแผน
รับมือลือกได้ ในเมื่อลือกมักถูกดึงดูดเข้าสู่หาวอะไรก็ตามที่ทำให้ตัวเองสนุก
มากที่สุดในช่วงเวลาหนึ่งๆ...

เมื่อเดินไปได้ครึ่งทางสู่จุดที่ปรมาณูยืนอยู่ ฉันก็ได้ยินเสียงลือก
ปาวร้องบอกฝูงชน “เราจะฉลองคืนจันทร์เพ็ญนักล่า² กันในป่าน้ำนม และ
ข้าขอสัญญาเลยว่า ณ ที่นั่น มหาราชันจะประทานความสำมะเลเทเมา
ให้พวกเจ้า อย่างที่เหล่านักขับล่านาจะต้องนำไปขับขานเชียวละ”

ความหวาดหวั่นบิดมวนในท้องฉัน

ลือกดึงตัวพิกซีสองสามตนจากฝูงชนขึ้นไปบนแท่นบัลลังก์ ปีกเหลือบรุ่ม
ของพิกซีเหล่านั้นเปล่งประกายในแสงเทียน สาวน้อยตนหนึ่งหัวเราะลั่น
และยื่นมือไปฉวยแก้วของคาร์แดนมาดื่มจนหมด ฉันหวังให้เขาระเบิดอารมณ์
พุดเหยียดหยามเธอ หรือฉีกปีกเธอทิ้ง แต่เขาเพียงยิ้มและเรียกให้ข้ารับใช้

² หรือ Hunter's Moon คือชื่อของจันทร์เต็มดวงในเดือนตุลาคม ซึ่งเป็นช่วงเวลา
ที่ผู้คนมักเตรียมตัวเข้าสู่ฤดูหนาวโดยการล่าสัตว์หรือฆ่าสัตว์ที่เลี้ยงไว้

มารินไวน์เพิ่ม

ไม่ว่าลือกจะคิดแผนการอะไรไว้ คาร์แดนก็ดูพร้อมจะเล่นตามน้ำ พิธีราชาภิเษกทุกงานในดินแดนแฟร์ลันตามมาด้วยงานเฉลิมฉลองตลอดเดือน – ทั้งกินดื่ม เล่นเกมปริศนาคำทาย ทำดวง และอีกหลายสิ่ง เหล่าญาติต่างเตือนว่ากันจนพื้นรองเท้าฉีกขาดตั้งแต่ยามอาทิตย์อัสดงจนถึงรุ่งสาง แต่ตลอดระยะเวลาห้าเดือนนับตั้งแต่คาร์แดนขึ้นเป็นมหาราชขึ้นท้องพระโรงของเขายังคงคลาคล่ำอยู่เสมอ แก้วชาสัตว์เอ่อลันด้วยเหล้าน้ำผึ้ง และไวน์โคลเวอร์ ความครื้นเครงของงานเฉลิมฉลองแทบไม่สร้างชาลงเลย

อาณาจักรเอลเฟมไม่มีมหาราชขึ้นที่เยาว์วัยขนาดนี้มานานมากแล้ว และบรรยากาศป่าเถื่อนบึ้งท่าก็ลุกลามไปในหมู่ข้าราชการ นักกินจันท์เพืู่นกเล่าใกล้เข้ามาแล้ว ใกล้ยิ่งกว่างานแต่งงานของแหริน ถ้าลือกยังคิดจะโหมเชื้อไฟงานเฉลิมฉลองให้ลุกโชนต่อไปเรื่อย ๆ อีกนานแค่ไหนกว่าที่เชื้อไฟนั้นจะก่อภัยขึ้นมา

ฉันผินใจหันหลังให้คาร์แดน การดึงความสนใจของเขาไว้จะมีประโยชน์อะไรละ เขาเกลียดชังฉันมากเสียจนพยายามหาทางต่อต้านกันเท่าที่จะต่อต้านได้ภายใต้คำสั่งของฉัน และเขาก็เก่งเรื่องนี้มาก ๆ ด้วย

ก็รู้อยู่แล้วแหละว่าเขาเกลียดฉันมาโดยตลอด แต่ในห้วงเวลาสั้น ๆ อันแสนประหลาด ฉันกลับรู้สึกเหมือนว่าเราเข้าใจกัน บางทีอาจถึงขั้นชอบพอกันด้วยซ้ำไป เรากลายเป็นพันธมิตรกันได้โดยไม่น่าเชื่อด้วยซ้ำ เริ่มจากการที่ฉันเอามีดจ่อคอเขา จบด้วยการที่เขาเชื่อใจฉันมากพอจนยอมอยู่ใต้อำนาจของฉัน

แล้วฉันก็ทรยศความเชื่อใจนั้น

ครั้งหนึ่งเขาเคยทรมาณฉันเพราะเขายังเยาว์วัย เบื่อหน่าย โกรธเคือง และโหดเหี้ยม ตอนนั้นเขามีเหตุผลที่ดีกว่าในการทรมาณฉันหลังจากหนึ่งปีกับอีกหนึ่งวันผ่านไป ยากเหลือเกินที่จะควบคุมเขาให้ได้ตลอด

เมื่อฉันไปถึงตัวปรมาณู เธอก็ยึดเศษกระดาษแผ่นหนึ่งใส่มือฉัน “สารอักษบบัจากเบลกินถึงคาร์แดน” เธอบอก “คราวนี้หลุดเข้ามาถึงในวังก่อนเราจะสกดไว้ได้”

“ใจความเหมือนสองฉบับแรกไหม”

เธอพยักหน้า “เหมือนมาก เบลกินพยายามประจบมหาราชันเพื่อ
ล่อให้ไปหาถึงที่คุมขัง เขาอยากต่อรองอะไรบางอย่าง”

“ต้องเป็นอย่างนั้นแน่” ฉันว่า เป็นอีกครั้งที่ฉันนึกดีใจที่ตัวเองได้
รับเลือกให้เข้าร่วมราชสำนักงาและยังมีพวกเขาคอยระวังหลังให้

“เจ้าจะทำอย่างไรต่อ” เธอถามฉัน

“ข้าจะไปพบเจ้าชายเบลกิน ถ้าเขาอยากยื่นข้อเสนอให้มหาราชัน
ก็ต้องโน้มน้าวเสนาบดีของมหาราชันให้ได้เสียก่อน”

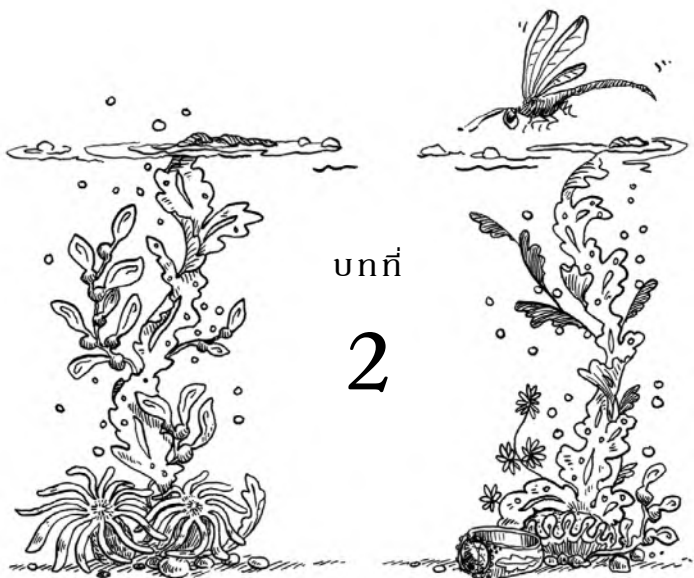
มุมปากของปรมาณูยกขึ้น “ข้าจะไปกับเจ้าด้วย”

ฉันมองกลับไปยังบัลลังก์อีกครั้ง พลังท่าทางบอกรัดในที “ไม่
อยู่ที่นี่เถอะ คอยดูคาร์แดนไว้ อย่าให้เกิดปัญหาะ”

“เขานั้นแหละตัวปัญหา” เธอเตือนฉัน แต่ดูไม่ได้เตือนร้อนกับคำพูด
ที่ชวนให้กังวลของตัวเองเท่าไร

ขณะมุ่งหน้าไปยังโถงทางเดินที่เชื่อมสู่พระราชวัง ฉันก็เห็นแมด็อก
อยู่ด้านในสุดของห้องพระโรงอีกฝั่ง ครึ่งร่างแฝงอยู่ในเงามืด ตาแมวกู่นั้น
กำลังจ้องมองฉัน เขาไม่ได้อยู่ใกล้พอจะพูดอะไรกับฉันได้ แต่ถ้าอยู่ใกล้กัน
กว่านี้ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะพูดอะไร

การได้รับอำนาจมานั้นง่ายดายนกว่าการรักษามันไว้มากนัก

เบลกี ถูกคุมขังในหอคอยแห่งการลี้ภัยทางเหนือสุดของอินสวิล หรือเกาะแห่งโทมัส อันเป็นหนึ่งในเกาะทั้งสามของอาณาจักรเอลเฟม อินสวิลเชื่อมต่อกับอินสไมร์และอินสมัวร์ไปตามแนวโซดหินก้อนใหญ่และ หย้อมดิน เกาะอินสวิลมีต้นสนเฟอร์ขึ้นอยู่เพียงประปราย มีฝูงกวางสีเงิน และอาจพบภูตพฤษาได้เป็นครั้งคราว เราสามารถเดินเท้าข้ามเกาะอินสไมร์ กับอินสวิลได้ ถ้าไม่เกี่ยงเรื่องที่จะต้องกระโดดข้ามจากหินก้อนหนึ่งไปยัง อีกก้อน เดินฝ่าป่าน้ำนมตามลำพัง และคงจะตัวเปียกไม่น้อย

ฉันเกี่ยงเรื่องทั้งหมดนั้นและเลือกจะขี่พาหนะไป

ในฐานะเสนาบดีของมหาราชัน ฉันสามารถเลือกพาหนะจากคอก ของเขาได้ตามใจ ฉันไม่ค่อยถนัดขี่อะไรเท่าไร จึงเลือกม้าที่ดูเชื่องมากพอ ขนของเธอเป็นสีดำนุ่มนวล แผงคอถักเป็นปมซับซ้อนซึ่งน่าจะเกิดจาก เวทมนตร์

ฉันจูงเธอออกจากคอกขณะที่ก๊อบลินผู้ดูแลม้านำเหล็กปากม้าและ บังเหียนมาให้

จากนั้นฉันก็เหวี่ยงตัวขึ้นไปบนหลังเธอและควบไปยังหอคอยแห่งการ ลี้ภัย เกลียวคลื่นโหมพัดแนวหินเบื้องล่าง ละอองน้ำเค็มพรางพร่มอยู่ใน

อากาศ อินสวีสเป็นเกาะต้องห้าม พื้นที่กว้างขวางบนเกาะแทบไม่มีพืชพันธุ์ให้เห็น มีเพียงก้อนหินสีดำ แอ่งน้ำขัง และหอคอยที่ก่อร่างขึ้นจากเหล็กเย็น ฉันทูกม้าไว้กับห่วงโลหะสีดำซึ่งตอกยึดไว้กับกำแพงหินของหอคอย เธอส่งเสียงเบาๆ อย่างกระสับกระส่าย ชุกทางแนบร่าง ฉันทูลบจู๋เธอในแบบที่หวังว่าจะช่วยปลอบให้คลายใจได้

“ฉันไปไม่นานหรอก จากนั้นเราก็จะได้ไปจากที่นี่กัน” ฉันทบอกเธอ พลางคิดว่าน่าจะถามชื่อเธอมาจากผู้ดูแล

ความรู้สึกของฉันทก็ไม่ต่างจากเจ้าม้านักหอกตอนที่เคาะประตูไม้หนาหนัก

สิ่งมีชีวิตขนาดกว้างยักษ์ตนหนึ่งเปิดประตูบานนั้น เขาสวมชุดเกราะที่ชั้นรูปมาอย่างสวยงาม ขนสีบลอนด์ชี้ได้แต่ตามช่องว่างของเกราะ เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นทหาร ซึ่งก่อนหน้านี้คงหมายความว่า เขาจะปฏิบัติต่อฉันอย่างดี เพราะเห็นแก่แม่ต๋อง แต่มาตอนนี้อาจปฏิบัติตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง

“ข้าคือจูด ดูอาร์ตี เสนาบดีของมหาราชัน” ฉันทบอกเขา “ข้ามาปฏิบัติราชกิจ จงเปิดทางให้ข้าเข้าไป”

เขาขยับหลบพร้อมดึงประตูเปิดออก แล้วฉันทก็ก้าวเข้าไปในโถงทางเข้ามืดสลัวของหอคอยแห่งการลึมเลือน ดวงตามนุษย์ของฉันทค่อยๆ ปรับสายตาอย่างไม่ค่อยดีนักในที่ไร้แสงไฟ ฉันทไม่มีความสามารถอย่างภู่ตที่จจะมองเห็นได้ในที่ที่เกือบมืดสนิท มีทหารยามอีกอย่างน้อยสามตนอยู่ตรงนั้น แต่ฉันทเห็นเพียงเค้าร่างรูปร่างของพวกเขา

“เจ้าคงมาที่นี่เพื่อพบเจ้าชายเบลกินสินะ” เสียงหนึ่งดังมาจากข้างหลัง เมื่อไม่อาจมองเห็นผู้พูดได้ชัดก็ชวนให้ชนลุกขึ้นมา แต่ฉันทแสวงปิดความไม่สบายใจนั้นทิ้งและพยักหน้า “พาข้าไปหาเขาที”

“วัลซิเบอร์” เสียงนั้นร้อง “นำทางนางไป”

หอคอยแห่งนี้ได้รับการขนานนามว่าหอคอยแห่งการลึมเลือน เพราะมันเป็นสถานที่คุมขังบรรดาภู่ตที่ผู้ปกครองต้องการลอบออกจากความทรงจำของราชสำนัก อาชญากรส่วนใหญ่มักถูกลงโทษด้วยคำสาปแช่งอันแยบยล การส่งไปทำภารกิจ หรือการพิพากษารูปแบบอื่นตามแต่การตัดสินอัน

เอาแนเอานอนไม่ได้ของเหล่าแฟรี่ ใครก็ตามที่มาลงเอยที่นี่จะต้องทำให้ผู้มีตำแหน่งสำคัญขุนเคื่องมากจริง ๆ

ทหารยามส่วนใหญ่เป็นพวกที่มีอุปนิสัยเข้ากันกับสถานที่อ้างว้างโดดเดี่ยวเช่นนี้ – หรือไม่ก็เป็นพวกที่ผู้บัญชาการตั้งใจส่งมาเรียนรู้ความนอบน้อมจากตำแหน่งดังกล่าว เมื่อมองไปยังเงาร่างเหล่านั้น ก็ยากจะคาดเดาว่าพวกเขาเป็นทหารยามพวกไหน

วัลชิเบอร์เดินเข้ามาหาฉัน แล้วฉันก็จำได้ว่าเขาคือทหารชนดกที่มาเปิดประตู ดูเหมือนเขาจะมีสายเลือดของโทรลล์อยู่บ้าง ซึ่งเห็นได้จากโหนกคิ้วหนาและแขนขายาว

“นำทางไป” ฉันบอก

เขาจ้องเขม็งกลับมา ไม่แน่ใจว่าเขาไม่ชอบส่วนไหนในตัวฉันกันแน่ – ความเป็นมนุษย์ของฉัน ตำแหน่งของฉัน หรือการที่ฉันมารบกวณายมเย็นของเขา ฉันไม่ได้ถาม เพียงแต่เดินตามเขาลงบันไดหินไปสู่ความมืดมิดอันชื้นแฉะคลั่งกลืนแร่ธาตุ กลืนดินตลบอบอวลในอากาศ และเงือกกลิ่นเน่าคล้ายกลิ่นเห็ด ซึ่งก็บอกไม่ถูกว่าลอยมาจากทางไหน

ฉันหยุดเดินเมื่อความมืดลึกล้ำเกินไปและฉันก็กลัวตัวเองจะสะดุด “จุดตะเกียง” ฉันบอก

วัลชิเบอร์ขยับเข้ามาใกล้ ลมหายใจเป่ารดใบหน้าฉัน ส่งกลิ่นคล้ายไปไม่เปียก “แล้วหากข้าไม่จุดล่ะ”

มีดเล่มบางเลื่อนมาอยู่ในมือฉันอย่างง่ายดาย ไหลลงมาจากช่องเก็บในแขนเสื้อ ฉันกดปลายแหลมเข้ากับสีข้างอีกฝ่าย ตรงใต้ซี่โครงพอดี “เจ้าอย่ารู้จะดีกว่า”

“แต่เจ้ามองไม่เห็น” เขายืนกราน ราวกับว่าการที่ฉันไม่หวั่นเกรงอย่างที่เขาหวังเป็นการใช้ลูกไม้สกปรก

“บางทีข้าอาจแค่ชอบให้ที่นี่สว่างขึ้นอีกนิด” ฉันบอก พยายามคุมเสียงให้เรียบนิ่งแม้ว่าหัวใจจะเต้นอย่างบ้าคลั่ง เหนือเริ่มไหลซึมบนฝ่ามือ ถ้าเราต้องสู้กันบนบันได ฉันควรโจมตีอย่างรวดเร็วและแม่นยำ เพราะฉันคงมีโอกาสให้จู่โจมได้เพียงครั้งเดียว

วัลซีเบอร์ถอยห่างจากฉันและคมมีด ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ของเขabenขึ้นบันไดและฉันก็เริ่มนับจำนวนขั้นเพื่อว่าอาจต้องตามไปทั้งที่มองไม่เห็น แต่แล้วคบบเพลิงก็ติดขึ้น เปลวไฟสีเขียวส่องสว่าง

“อ้าว” เขาร้องเรียก “จะมาร่วมกันไหม”

บันไดนั้นพาฉันเดินผ่านห้องซังหลายห้อง บ้างก็ว่างเปล่า บ้างก็มีร่างผู้ถูกคุมขังนั่งห่างจากลูกกรงเข้าไปจนแสงคบบเพลิงส่องไม่ถึง ไม่มีร่างไหนที่ฉันคุ้นตาจนกระทั่งมาถึงห้องสุดท้าย

เส้นผมสีดำของเจ้าชายเบลกินมีรัดเกล้าสวมทับไว้ ซึ่งเป็นเครื่องย้ำเตือนถึงความสูงศักดิ์ แม้จะถูกคุมขัง เขาก็แทบจะไม่แสดงความอึดอัดออกมา พรหมสามผืนแผ่คลุมพื้นหินเปียกชื้น ร่างนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้สลักดวงตาที่มีชั้นหนังตาลบในและเป็นประกายสุกใสคล้ายนกฮูกจ้องมองฉัน หม้อน้ำชาซาโมวาร¹ ทองคำวางอยู่บนโต๊ะหุหุราตัวเล็ก เบลกินหมุนหัวก็อกแล้วน้ำชาร้อนหอมกรุ่นก็ไหลลงในถ้วยกระเบื้องเคลือบเนื้อบาง กลิ่นนั้นทำให้ฉันนึกถึงสาหร่าย

แต่ไม่ว่าเขาจะดูสง่างามขนาดไหน เขาก็ยังอยู่ในหอคอยแห่งการลี้มเลือน พร้อมผีเสื้อกลางคืนสีแดงก่ำสองสามตัวที่บินวนเวียนบนกำแพงเหนือศีรษะ ตอนที่เขาล้างหามหาราชันองค์ก่อน หยดเลือดของมหาราชันได้แปรเปลี่ยนเป็นผีเสื้อกลางคืนโอบบินขึ้นในอากาศและชวนให้ต้นตะลิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะดูเหมือนค่อยๆ ตายไป ฉันคิดว่าพวกมันสลายไปหมดแล้ว แต่ดูเหมือนบางตัวจะยังคงคอยตามติดเบลกิน ย้ำเตือนถึงตราบาปของเขา

“ท่านหญิงจูดแห่งราชสำนักเงาตัวเอง” เขาเอ่ยเหมือนเชื่อว่าฉันจะหลงใหลได้ปลื้มไปกับคำพูดนั้น “ขอข้ารินน้ำชาให้เจ้าได้หรือไม่”

มีความเคลื่อนไหวจากห้องซังห้องหนึ่งจากบรรดาห้องซังรอบ ๆ ฉันนึกสงสัยว่างานเลี้ยงน้ำชาของเขาเป็นอย่างไรตอนฉันไม่ได้อยู่แถวนี้

¹ หม้อต้มน้ำโลหะทรงสูงแบบโบราณ มีก็อกเปิดด้านล่างและช่องใส่ถ่านให้ความร้อนภายใน ใช้สำหรับชงชาและเป็นเครื่องแสดงฐานะที่สื่อถึงความหุหุราและรสนิยมในระดับชนชั้นสูง

ฉันไม่ชอบใจนักที่เขารู้เรื่องราวสำนักเงาหรือเรื่องที่ฉันเกี่ยวข้องกับพวกเขา แต่ก็ไม่ได้แปลกใจเสียทีเดียว – ในเมื่อเจ้าชายเดน หัวหน้าสายลับและผู้นำจ้าวพวกเราคือน้องชายของเบลกิน ถ้าเบลกินรู้เรื่องราวสำนักเงาอยู่แล้ว เขาก็น่าจะจำหน้าสายลับสักตนได้ตอนพวกเขาโมยมงกุฎชัตติยะและส่งมันถึงมือน้องชายฉันเพื่อให้เขาสวมมันบนศีรษะของคาร์แดน

เบลกินมีเหตุผลอันสมควรที่จะไม่ยินดีนักเมื่อได้เห็นหน้าฉัน

“ข้าเสียใจที่ต้องปฏิเสธจากท่าน” ฉันตอบ “ข้าจะอยู่ที่นี้ไม่นาน ท่านส่งสารบางอย่างถึงมหาราชัน เป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อตกลงนั้นหรือ หรือการต่อรอง ข้าเดินทางมาที่นี้ในฐานะผู้แทนพระองค์เพื่อรับฟังสิ่งใดก็ตามที่ท่านต้องการแจ้งต่อมหาราชัน”

รอยยิ้มของเบลกินดูบิดเบี้ยวอยู่ในที่ก่อนกลายเป็นรอยส่ายหน้ารังเกียจ “เจ้าคงคิดว่าข้าเสียเกียรติไปแล้ว” เขาเอ่ย “แต่ข้ายังเป็นเจ้าชายแห่งดินแดนแฟร์แม้อยู่ที่นี่ วัลชิเบอร์ จัดการตบหน้าสวยๆ ของเสนาบดีของน้องชายข้าทีสิ”

การจู่โจมพุ่งเข้ามาเต็มฝ่ามือ รวดเร็วกว่าที่จะคาดเดาได้ เสียงตบดังสนั่นเมื่อฝ่ามือกระแทกผิวหน้าฉัน ทั้งความเจ็บแสบไวบนผิวแสบและทำให้ฉันเหือดพล่าน

มือขวาค้นคว้ามิดอีกครั้ง เช่นเดียวมือน้อยๆ ที่ถือมิดเข้าคู่อีกเล่ม

สีหน้าวัลชิเบอร์ดูกระตือรือร้นขึ้นมา

ศักดิ์ศรีในตัวร่ำร้องให้ฉันสู้กลับ แต่คู่ต่อสู้ตัวใหญ่กว่าและเราก็อยู่ในสถานที่ที่อีกฝ่ายคุ้นเคย นี่จะไม่ใช่แค่การซ้อมประลองอีกต่อไป ทว่าความกระหายอยากเอาชนะและความกระหายที่จะกำจัดสีหน้ากระตือรือร้นไปจากใบหน้าเยอหยิ่งนั้นก็ท่วมทับขึ้นมา

เกือบจะท่วมทับเกินไป ศักดิ์ศรีมีไว้สำหรับอัศวิน ฉันเตือนตัวเอง ไม่ใช่สำหรับสายลับ

“หน้าสวยๆ ของข้าสิละ” ฉันเพิ่มพาส์เบลกินขณะค่อยๆ เก็บมิดเข้าที่ ฉันยกมือขึ้นแตะแสบ วัลชิเบอร์ตบแรงจนฟันฉันบาดเยื่อช่องปาก ฉันถ่มเลือดลงบนพื้นหิน “เย็นยอกันเกินไปแล้ว ในเมื่อข้าล่อลวงชิงมงกุฎ

มาจากท่าน เช่นนั้นก็คงพอยอมปล่อยผ่านความขุ่นเคืองของท่านไปได้บ้าง โดยเฉพาะเมื่อท่านเอ่ยชมกันเช่นนี้ แค่อยาคิดทดสอบซ้ำอีกครั้งก็พอ”

วัลชเบอร์ดุไม่มั่นใจในตัวเองขึ้นมาทันที

เบลกินยกขาขึ้นจิบ “เจ้านี่ช่างเจรจาینگนัก นางมนุษย์”

“เหตุใดข้าจะพูดไม่ได้” ฉันทพูด “ข้าพูดในนามของมหาราชัน ท่านคิดว่าเขาจะสนใจเดินทางมาถึงที่นี่ เอาตัวออกมาไกลจากพระราชวังและความรื่นเริงทั้งหลาย เพื่อมาเจรจากับพี่ชายที่เคยลงมือทรمانเขาอย่างนั้นหรือ”

เจ้าชายเบลกินโน้มตัวมาข้างหน้า “ข้าอยากรู้แน่กว่าเจ้าคิดว่าเจ้ากำลังพูดถึงเรื่องอะไร”

“ข้าเองก็อยากรู้ว่าท่านต้องการให้ข้านำสิ่งใดไปแจ้งต่อมหาราชัน”

เบลกินมองหน้าฉัน – ไม่ต้องสงสัยเลยว่าแก้มข้างหนึ่งของฉันคงแดงก่ำ เขายกขาขึ้นค่อยๆ จิบอีกอึก “ได้ยินมาว่าสำหรับมนุษย์แล้ว ความรู้สึกของการตกหลุมรักช่างคล้ายกับความรู้สึกหวาดกลัว หัวใจเจ้าจะเต้นแรงประสาทสัมผัสตื่นตัว ศีรษะก็วิงเวียนจนอาจถึงขั้นหน้ามืด” เขาจึงฉัน “จริงไหมล่ะ การที่มนุษย์แยกความรู้สึกทั้งสองนี้ไม่ออกก็คงอธิบายถึงเผ่าพันธุ์ของเจ้าได้ดีทีเดียว”

“ข้าไม่เคยตกหลุมรัก” ฉันทบอกไป ไม่ยอมให้คำพูดนั้นมาทำให้หวั่นไหว

“และแน่นอนว่าเจ้าโกหกได้” เขากล่าว “ข้าพอจะเข้าใจว่าเหตุใดคาร์แดนจึงมองว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์ หรือเหตุใดเดนก็มองแบบนั้น นับว่าฉลาดทีเดียวที่เขาจับเจ้าเข้ากลุ่มพวกนอกคอกนั้น ฉลาดที่มองออกว่าแม่ตอกจะไว้ชีวิตเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะพูดถึงน้องชายข้าอย่างไร เขาก็เป็นพวกไร้เยื่อใยได้อย่างน่าอัศจรรย์”

“สำหรับข้า ข้าแทบไม่เคยนึกถึงเจ้าสักนิด และหากจะนึกถึงเจ้าขึ้นมา ก็เพียงเพื่อเอาความสำเร็จของเจ้ามาใช้ปลุกปั่นคาร์แดนเท่านั้น แต่เจ้ามีสิ่งที่คาร์แดนไม่เคยมี นั่นคือความทะเยอทะยาน หากเพียงแต่ข้าจะมองเห็นสิ่งนั้นละก็ ป่านนี้คงถูกจองอยู่ในมือข้าแล้ว แต่ข้าว่าเจ้าเองก็มองข้าผิดไปเช่นกัน”

“โอ้ งั้นหรือ” ฉันทรู้เลยว่าต้องไม่ชอบสิ่งที่จะได้ยินแน่ๆ

“ข้าจะไม่ฝากสารถึงคาร์เดนไปกับเจ้า สารนั้นจะไปถึงเขาด้วยหนทางอื่น และจะไปถึงในไม่ช้า”

“เช่นนั้นท่านก็ทำให้เราทั้งคู่เสียเวลา” ฉันพูดอย่างหงุดหงิด ฉันอุตส่าห์มาถึงที่นี่ ถูกตบ และต้องหวาดกลัวโดยไม่ได้อะไรเลย

“อา เวลา” เขารำพึง “มีแต่เจ้าเท่านั้นแหละที่มีเวลาจำกัด นางมนุษย์” เขายักหน้าให้วัลชิเบอร์ “พาตัวนางไป”

“ไปกันเถอะ” ทหารยามว่าและผลักตัวฉันไปทางบันไดอย่างไม่นุ่มนวล ขณะเดินขึ้นบันได ฉันก็หันกลับไปมองหน้าเบลกินซึ่งดูเคร่งขรึมภายใต้แสงสีเขียวจากคบเพลิง เขาดูเหมือนคาร์เดนเกินไปอย่างไม่น่าสบายใจยิ่ง

ฉันเดินขึ้นไปได้ระยะหนึ่งตอนที่มือซึ่งมีนิ้วเรียวยาวยื่นผ่านลูกกรง มาคว้าข้อเท้าไว้ ฉันตกใจและลื่นไถล ฝ่ามือครูดถลอกและเข้ากระดูกแตก ขณะล้มแผ่ลงบนขั้นบันได แผลเก่าจากมิดที่ปักกลางมือซ้ายเด่นตุงขึ้นมาทันที ฉันแทบจะร้องตัวไม่ให้ไถลตกบันไดขั้นที่เหลือไว้ไม่อยู่

ข้างกายฉันปรากฏใบหน้าพอมแห่งของสตรีแฟรึตนหนึ่ง ทางเธอ ขดม้วนรอบซี่ลูกกรงซี่หนึ่ง เขาสันๆ โง้งจากแนวคิ้วไปด้านหลัง “ข้ารู้จักอิวาของเจ้า” เธอบอกฉัน ดวงตาฉายแววหม่นหมอง “ข้ารู้จักมารดาเจ้า รู้ถึงความลับเล็กๆ มากมายของนาง”

ฉันยันตัวลุกขึ้นยืนและไต่ขึ้นบันไดให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ หัวใจเต้นรัวยิ่งกว่าตอนคิดว่าจะต้องสู้กับวัลชิเบอร์ในความมืดเสียอีก ฉันหอบหายใจตื้นสั้นถี่รัวจนเจ็บปอดไปหมด

เมื่อขึ้นไปถึงบันไดชั้นบนสุด ฉันก็หยุดพักเพื่อเช็ดมือที่ปัดร้าวกับเล็อดับเบลิตและพยายามควบคุมสติตัวเอง

“อ้อ” ฉันเอ่ยกับวัลชิเบอร์เมื่อจ้องหวะหายใจสงบลงเล็กน้อย “ข้าเกือบลืมนะ มหาราชันส่งข้ามาพร้อมม้วนราชโองการ มีสิ่งที่พระองค์อยากปรับเปลี่ยนเล็กน้อยเกี่ยวกับวิธิดูแลเชษฐา มันอยู่ในถุงสัมภาระของข้าข้างนอกนั่น ถ้าเจ้าตามข้าออกไป—”

วัลชิเบอร์ส่งสายตาแทนคำถามให้ทหารยามผู้ส่งเขามาทางฉันไปหาเบลกิน

“รีบไปสิ” ร่างเงาที่นอนอก

แล้ววัลชิเบอร์ก็เดินผ่านประตูบานใหญ่ของหอคอยแห่งการลี้ภัยออกมากับฉัน แสงจันทร์อาบไล้ก้อนหินสีดำซึ่งมีละอองน้ำเค็มจับแวววาว เคลือบจนเป็นประกายระยิบเหมือนผลไม้เชื่อม ฉันพยายามจดจ่ออยู่ที่ทหารยามและไม่นึกถึงเสียงที่เอื่อยซื่อแม่ของฉัน ชื่อที่ฉันไม่ได้ยินมาหลายปีแล้ว ช่วงขณะหนึ่ง ฉันไม่รู้ว่าทำไมชื่อนั้นจึงสำคัญกับฉันนัก

อ้าว

“ม้านั้นมีแค่เหล็กปากม้ากับบังเหียนเองนี่” วัลชิเบอร์บอกพลาง ชมวดคิ้วมองม้าสีดำที่ผูกอยู่ข้างกำแพง “แต่เจ้าบอกว่า—”

ฉันแทบหมดลมเล็กซึ่งซ่อนไว้ในตะเข็บเสื้อดับเบิ้ลตีเข้าที่แขนขวา “ข้าโกหกนะ”

ต้องเปลืองแรงไม่น้อยกว่าจะลากและเหวี่ยงตัวเขาขึ้นพาดบนหลังมาได้ เจ้าม้าถูกฝึกมาให้คุ้นเคยกับคำสั่งทางการทหาร รวมถึงการย่อตัวลงซึ่งช่วยฉันได้พอดี ฉันเคลื่อนไหวเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะกลัวว่าจะมีทหารยามลักตาดนเดินออกมาตรวจดูพวกเรา แต่ฉันโชคดี ไม่มีใครออกมาก่อนที่จะเราจะขึ้นหลังม้าและออกเดินทาง

อีกหนึ่งเหตุผลว่าทำไมต้องขี่พาหนะมายังอินสวีสแทนที่จะเดิน— คุณไม่มีทางรู้เลยว่าตัวเองอาจเอาอะไรกลับไปด้วยบ้าง